

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Thomæ A Kempis Can. Reg. S. Augustini. De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Augustæ Vindel., 1772

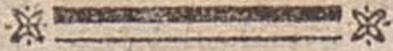
Liber Quartus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45780)

DE

IMITATIONE CHRISTI.

LIBER QUARTUS.

De Sacramento Altaris.

Devota Exhortatio ad sacram
Communionem.

VOX CHRISTI.

*Venite ad me omnes qui laboratis,
& onerati estis, & ego reficiam
vos, dicit Dominus.*

*Panis, quem ego dabo caro mea est,
pro mundi vita.*

*Accipite & comedite, hoc est Cor-
pus meum, quod pro vobis tradetur:
hoc facite in meam commemorationem.*

S 4

Qui

Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in illo.

Verba, quæ ego locutus sum vobis, spiritus & vita sunt.

CAPUT I.

Cum quanta reverentia Christus sit suscipiendus.

VOX DISCIPULI.

I. **H**æc sunt verba tua Christe, Veritas æterna, quamvis non uno tempore prolata, nec uno in loco conscripta.

Quia ergo tua sunt & vera, grateranter mihi & fideliter cuncta sunt accipienda.

Tua sunt, & tu ea protulisti: & mea quoque sunt, quia pro salute mea ea edidisti.

Libenter suscipio ea ex ore tuo, ut arctius inferantur cordi meo.

Excitant me verba tantæ pietatis, plena dulcedinis & dilectionis: *lecter*

errent me delicta propria; & ad
capienda tanta mysteria me reverbe-
rat impura conscientia.

Provocat me dulcedo verborum
tuorum; sed onerat multitudo vitio-
rum meorum.

2. Jubes, ut fiducialiter ad te ac-
cedam, si tecum velim habere par-
tem: & ut immortalitatis accipiam
alimoniam, si æternam cupiam obti-
nere vitam & gloriam.

Venite, inquis, *ad me omnes, qui*
laboratis & onerati estis, & ego re-
ficiam vos.

O dulce & amicabile verbum in
aure peccatoris, quod tu, Domine
Deus meus, egenum & pauperem in-
vitas ad communionem tui sanctissi-
mi Corporis.

Sed quis ego sum Domine, ut ad
te præsumam accedere?

Ecce, cœli cœlorum te non ca-
piunt; & tu dicis, *Venite ad me*
omnes.

3. Quid sibi vult ista piissima dignatio, & tam amicabilis invitatio?

Quomodo ausus ero venire, qui nihil boni mihi conscius sum, unde possim præsumere?

Quomodo te introducam in domum meam, qui sæpius offendi benignissimam faciem tuam;

Reverentur Angeli & Archangeli, metuunt Sancti & Justi; & tu dicis:

Venite ad me omnes?

Nisi tu Domine hoc diceres, quis verum esse crederet?

Et nisi tu juberes, quis accedere attentaret?

4. Ecce Noë vir justus in Arceæ fabrica centum annis laboravit, ut cum paucis salvaretur: & ego quomodo me potero una hora præparare, ut mundi fabricatorem cum reverentia sumam?

Moyse famulus tuus magnus, & specialis amicus tuus, Arcam ex lignis imputribilibus fecit, quam & mundissimo vestivit auro, ut tabulas

Legis

Legis in ea reponeret: & ego puerida creatura audebo te conditorem legis, ac vitæ datorem tam facile suscipere?

Salomon sapientissimus Regum Israël templum magnificum septem annis in laudem nominis tui ædificavit, & octo diebus festum dedicationis ejus celebravit: mille hostias pacificas obtulit: & Arcam fœderis in clangore buccinæ & jubilo in locum sibi præparatum solemniter collocavit.

Et ego infelix & pauperrimus hominum, quomodo te in domum meam introducam, qui vix mediam expendere devote novi horam; & utinam vel semel digne fere mediam!

5. O mi Deus, quantum illi ad placendum tibi agere studuerunt!

Heu, quam pusillum est, quod ago! quam breve expleo tempus, cum me ad communicandum dispono!

Raro totus collectus, rarissime ab omni distractione purgatus.

Et

Et certe in tua salutari Deitatis
præsentia nulla deberet occurrere
indecens cogitatio, nulla etiam oc-
cupare creatura: quia non Ange-
lum, sed Angelorum Dominum sus-
cepturus sum hospitio.

6. Est tamen valde magna distan-
tia inter Arcam fœderis cum suis
reliquiis, & mundissimum Corpus
tuum cum suis ineffabilibus virtutibus:
inter legalia illa sacrificia
futurorum præfigurativa, & veram
Corporis tui hostiam, omnium antea-
quorum sacrificiorum completivam.

7. Quare igitur non magis ad
tuam venerabilem inardesco præse-
ntiam?

Cur non majori me præparo ob-
licitudine ad tua Sancta sumenda;
quando illi antiqui sancti Patriarchæ
& Prophetæ, Reges quoque & Princi-
pes, cum universo populo, tantum
devotionis demonstrarunt affectum
erga cultum Divinum.

8. Saltavit devotissimus Rex David coram Arca Dei totis viribus, recolens beneficia olim indulta Patribus: fecit diversi generis organa, psalmos edidit, & cantari instituit cum lætitia, cecinit & ipse frequenter in cithara, Spiritus S. afflatus gratia: docuit populum Israel toto corde Deum laudare, & ore consono diebus singulis benedicere & prædicare. Si tanta agebatur tunc devotio, ac Divinæ laudis exstitit recordatio coram Arca testamenti; quanta nunc mihi, & omni populo Christiano, habenda est reverentia & devotio in præsentia Sacramenti, in assumptione excellentissimi corporis Christi;

9. Currunt multi ad diversa loca pro visitandis reliquiis Sanctorum, & mirantur auditis gestis eorum, ampla ædificia templorum inspiciunt, & osculantur sericis & auro involuta sacra ossa ipsorum.

Et ecce, tu præsens es hic apud me

T

me

me in altari, Deus meus, Sanctus
Sanctorum, Creator hominum, &
Dominus Angelorum.

Sæpe in talibus videndis curiositas est hominum, & novitas invisibilium, & modicus reportatur emendationis fructus: maxime ubi est tam levis sine vera contritione discursus.

Hic autem in Sacramento altaris totus præsens es, Deus meus, homo Christus Jesus: ubi & copiosus percipitur æternæ salutis fructus, quotiescunque fueris digne ac devote susceptus.

Ad istud vero non trahit levitas aliqua, nec curiositas aut sensualitas; sed firma fides, devota spes, & sincera charitas.

10. O invisibilis conditor mundi Deus, quam mirabiliter agis nobiscum! quam suaviter & gratiose cum Electis tuis disponis, quibus tenet ipsum in Sacramento sumendum proponis!

Hoc namque omnem intellectum
super-

aperat: hoc specialiter devotorum
corda trahit, & accendit affectum.

Ipsi enim veri fideles tui, qui to-
tam vitam suam ad emendationem
disponunt, ex hoc dignissimo Sacra-
mento magnam devotionis gratiam,
& virtutis amorem frequenter reci-
piunt.

II. O admirabilis & abscondita
gratia Sacramenti, quam norunt tan-
tum Christi fideles! infideles autem,
& peccatis servientes experiri non
possunt. In hoc Sacramento confer-
tur spiritualis gratia, & reparatur in-
anima virtus amissa: & per pecca-
tum deformata redit pulchritudo.

Tanta est aliquando hæc gratia,
ut ex plenitudine collatæ devotionis
non tantum mens, sed & debile cor-
pus, vires sibi præstitas sentiat am-
pliores.

12. Dolendum tamen valde & mi-
serandum super tepiditate & negli-
gentia nostra, quod non majori affe-
ctione trahimur ad Christum sumen-

T 2

dum:

dum: in quo tota spes salvandorum gratia, consistit, & meritum. quanto

Ipsa enim est sanctificatio nostra, diffusa
& redemptio, ipse consolatio viatorum, Grat.
& Sanctorum æterna fruitio. eterne

Dolendum itaque valde, quod les dig
multi tam parum hoc salutare myste- Sangui
rium advertunt, quod cœlum læti- mysteri
ficat, mundum conservat universum. oris tui

Heu cæcitas, & duritia cordis Venite
humani, tam ineffabile donum non onerati
magis attendere, & ex quotidiano
usu etiam ad inadvertentiam deflue-
re!

13. Si enim hoc sanctissimum Sa- in S
cramentum in uno tantum celebra-
retur loco, & ab uno tantum con-
secraretur sacerdote in mundo: quan- i. Sup
to putas desiderio ad illum locum, r
& ad talem Dei sacerdotem homines ficut a
afficerentur, ut Divina mysteria ce- elurier
lebrari viderent? egenus

Nunc autem multi facti sunt sa- Domin
cordotes, & in multis locis offertur desolat
Christus, ut tanto major appareat rem.
gra-

gratia, & dilectio Dei ad hominem,
quanto latius est sacra communio
diffusa per orbem.

Gratias tibi Jesu bone, pastor
æterne, quia nos pauperes & exu-
les dignatus es pretioso Corpore &
Sanguine tuo reficere: & ad hæc
mysteria percipienda, etiam proprii
oris tui alloquio invitare, dicendo:
*Venite ad me omnes, qui laboratis &
onerati estis, & ego reficiam vos.*

CAPUT II.

*Quod magna bonitas & charitas Dei
in Sacramento exhibetur homini.*

VOX DISCIPULI.

Super bonitate tua, & magna
misericordia tua Domine con-
fusus accedo æger ad salvatorem,
esuriens & sitiens ad fontem vitæ,
egenus ad Regem cæli, servus ad
Dominum, creatura ad Creatorem,
desolatus ad meum pium Consolato-
rem.

T 3

Sed.

Sed unde hoc mihi, ut venias ad me? quis ego sum, ut præstes mihi teipsum?

Quomodo audet peccator coram te apparere? & tu quomodo dignaris ad peccatorum venire.

Tu nosti servum tuum, & scis, quia nihil boni in se habet, unde hoc illi præstes.

Confiteor igitur vilitatem meam; agnosco tuam bonitatem, laudo pietatem, & gratias ago propter nimiam charitatem.

Propter temetipsum enim hoc facis, non propter mea merita: ut bonitas tua mihi magis innotescat, charitas amplior ingeratur, & humilitas perfectius commendetur.

Quia ergo tibi hoc placet, & tu sic fieri iussisti, placet & mihi dignatio tua; & utinam iniquitas mea non obfistat!

2. O dulcissime & benignissime Jesu, quanta tibi reverentia & gratiarum actio cum perpetua laude,

pro

pro susceptione sacri Corporis tui debetur, cujus dignitatem nullus hominum explicare potens invenitur!

Sed quid cogitabo in hac Communionem, in accessu ad Dominum meum, quem debite venerari nequeo, & tamen devote suscipere desidero?

Quid cogitabo melius & salubrius, nisi meipsum totaliter humiliando coram te, & tuam infinitam bonitatem exaltando super me?

Laudo te, Deus meus, & exalto in æternum. Despicio me, & subjicio tibi, in profundum vilitatis meæ.

3. Ecce tu Sanctus Sanctorum, & ego sordes peccatorum.

Ecce tu inclinas te ad me, qui non sum dignus ad te respicere.

Ecce tu venis ad me, tu vis esse mecum, tu invitans ad convivium tuum.

Tu mihi dare vis cœlestem cibum, & panem Angelorum ad manducandum: non alium sane, quam teipsum,

sum, panem vivum, qui de caelo descendisti, & das vitam mundo.

4. Ecce, unde dilectio procedit, qualis dignatio illucescit! quam magnæ gratiarum actiones & laudes tibi pro his debentur!

O quam salutare & utile consilium tuum, cum istud instituisti! quam suave & jucundum convivium, cum teipsum in cibum donasti!

O quam admirabilis operatio tua Domine! quam potens virtus tua! quam ineffabilis veritas tua!

Dixisti enim, & facta sunt omnia: & hoc factum est, quod ipse iussisti.

5. Mira res, & fide digna, ac humanum vincens intellectum: quod tu, Domine Deus meus, verus Deus & homo sub modica specie panis & vini integer contineris, & sine consumptione a fumente manducaris.

Tu Domine universorum, qui nullius habes indigentiam, voluisti per Sacramentum tuum habitare in nobis: conserva cor meum & corpus
imma-

immaculatum: ut læta & pura conscientia sæpius valeam tua celebrare mysteria: & ad meam perpetuam accipere salutem; quæ ad tuum præcipue honorem, & memoriale perenne sanxisti, & instituisti.

6. Lætare anima mea, & gratias age Deo pro tam nobili munere & solatio singulari, in hac lacrymarum valle tibi relicto.

Nam quoties hoc mysterium recolis, & Christi Corpus accipis: toties tuæ redemptionis opus agis, & particeps omnium meritorum Christi efficiaris.

Charitas etenim Christi numquam minuitur, & magnitudo propitiationis ejus numquam exhauritur.

Ideo nova semper mentis renovatione ad hoc disponere te debes, & magnum salutis mysterium attenta consideratione pensare.

Ita magnum, novum, & jucundum tibi videri debet, cum celebras, aut Missam audis; ac si eodem die

Christus primum in uterum Virginis descendens, homo factus esset; aut in cruce pendens pro salute hominum pateretur, & moreretur.

CAPUT III.

Quod utile sit sæpe communicare.

VOX DISCIPULI.

I. **E**cce! ego ad te venio Domine, ut bene mihi sit ex munere tuo, & lætificer in convivio sancto tuo, quod parasti in dulcedine tua pauperi Deus.

Ecce! in te est totum, quod desiderare possum & debeo; tu salus mea & redemptio, spes, fortitudo, decus & gloria.

Lætifica ergo hodie animam servi tui, quoniam ad te Domine Jesu animam levavi.

Desidero te nunc devote ac reverenter suscipere; cupio te in domum meam introducere, quatenus cum Zachæo merear a te benedici, ac inter filios Abrahæ computari.

Ani-

Anima mea Corpus tuum concupiscit, cor meum tecum uniri desiderat.

2. Trade te mihi, & sufficit; Nam præter te nulla consolatio valet.

Sine te esse nequeo; & sine visitatione tua vivere non valeo.

Ideoque oportet me frequenter ad te accedere, & in remedium salutis meæ recipere: ne forte deficiam in via, si fuero cælesti fraudatus alimonia.

Sic enim tu misericordissime Jesu, prædicans populis, & varios curans languores, aliquando dixisti: *Nolo eos jejunos dimittere in domum suam, ne deficiant in via.*

Age igitur hoc mecum modo, qui te pro fidelium consolatione in Sacramento reliquisti.

Tu es enim suavis refectio animæ: & qui te digne manducaverit; particeps & hæres erit æternæ gloriæ.

Necessarium quidem mihi est, qui tam sæpe labor, & pecco, tam cito torpesco & deficio; ut per frequentes orationes & confessiones, ad sacram Corporis tui perceptionem, me renovem, mundem, & accendam; ne forte diutius abstinendo, a sancto proposito defluam.

3. Proni enim sunt sensus hominis ad malum ab adolescentia sua, & nisi succurrat Divina medicina, labitur homo mox ad pejora.

Retrahit ergo sancta Communio a malo, & confortat in bono.

Si enim modo tam sæpe negligens sum & tepidus, quando communico aut celebros; quid fieret, si medellam non sumerem, & tam grande juvamen non quærerem?

Et licet omni die non sim aptus, nec ad celebrandum bene dispositus; dabo tamen operam, congruis temporibus Divina percipere mysteria, ac tantæ gratiæ participem me exhibere.

Nam

Nam hæc est una principalis fidelis animæ consolatio, quamdiu peregrinatur a te in mortali corpore, ut sit sæpius memor Dei sui, & dilectum suum devota suscipiat mente.

4. O mira circa nos tuæ pietatis dignatio, quod tu Domine Deus, creator & vivificator omnium spirituum, ad pauperulam digneris venire animam, & cum tota Divinitate tua ac humanitate, ejus impinguare esuriem.

O felix mens, & beata anima, quæ te Dominum Deum suum meretur devote suscipere, & in tua susceptione spirituali gaudio repleri!

O quam magnum suscipit Dominum, quam dilectum inducit hospitem, quam jucundum recipit socium, quam fidelem acceptat amicum, quam speciosum & nobilem amplectitur sponsum præ omnibus dilectis, & super omnia desiderabilia amandum!

Sileant a facie tua (dulcissime dilecte mi) cœlum & terra, & om-

nis ornatus eorum: quoniam quid-
quid laudis habent ac decoris, ex
dignatione tuæ est largitatis, nec
ad decorem tui pervenient nominis,
cujus sapientiæ non est numerus.

CAPUT IV.

*Quod multa bona præstantur devotis
communicantibus.*

VOX DISCIPULI.

I. Domine Deus meus, præveni
servum tuum in benedictio-
nibus dulcedinis tuæ, ut ad tuum
magnificum Sacramentum digne ac
devote merear accedere.

Excita cor meum in te, & a gra-
vi torpore exue me. Visita me in
salutari tuo ad gustandum in spiri-
tu suavitatem tuam, quæ in hoc Sa-
cramento, tamquam in fonte, ple-
narie latet.

Illumina quoque oculos meos, ad
intuendum tantum mysterium: ad
credendum illud indubitata fide me
roborata.

Est enim operatio tua non humana potentia: tua sacra institutio non hominis adinventio.

Non enim ad hæc capienda & intelligenda aliquis idoneus per se reperitur, quæ Angelicam etiam subtilitatem transcendunt.

Quid ergo ego peccator indignus, terra & cinis, de tam alto Sacramento potero investigare & capere?

2. Domine, in simplicitate cordis mei, in bona firma fide, & in tua iussione, ad te cum spe ac reverentia accedo: & vere credo, quia tu præsens es hic in Sacramento, Deus & homo.

Vis ergo, ut te suscipiam, & me ipsum tibi in charitate uniam.

Unde tuam precor clementiam, & specialem ad hoc imploro mihi donari gratiam, ut totus in te liquefiam, & amore perfluam, atque de nulla aliena consolatione amplius me intromittam.

Est

Est enim hoc altissimum & dignissimum Sacramentum salus animæ & corporis, medicina omnis spiritualis languoris: in quo vitia mea curantur, passiones frænantur, tentationes vincuntur, & minuuntur: gratia major infunditur: virtus incepta augetur, firmatur fides, spes roboratur, & charitas ignescit ac dilatatur.

3. Multa namque bona largitus es, & adhuc sæpius largiris in Sacramento dilectis tuis, devote communicantibus Deus meus, susceptor animæ meæ, reparator infirmitatis humanæ, totius dator consolationis internæ.

Nam multam ipsis consolationem adversus variam tribulationem infundis, & de imo dejectionis propriæ ad spem tuæ protectionis erigis, atque nova quadam gratia eos intus recreas & illustras: ut qui anxii primum, & sine affectione se ante Communionem senserant; postea
refecti

refecti cibo potuque cœlesti, in melius se mutatos inveniant.

Quod idcirco cum Electis tuis ita dispensanter agis, ut veraciter agnoscant, & patenter experiantur, quam nihil ex semetipsis habeant, & quid bonitatis ac gratiæ ex te consequanter.

Quia ex semetipsis frigidi, duri, & indevoti: ex te autem ferventes, alacres, & devoti esse merentur.

Quis enim ad fontem suavitatis humiliter accedens, non modicum suavitatis inde reportat?

Aut quis juxta copiosum ignem stans, non parum caloris inde percipit?

Et tu fons es semper plenus & superabundans, ignis jugiter ardens & numquam deficiens.

4. Unde si mihi non licet haurire de plenitudine fontis, nec usque ad satietatem potare, apponam tamen os meum ad foramen cœlestis fistulæ: ut saltem modicam inde guttulam

tulam capiam ad refocillandam fitim meam, & non penitus exarescam.

Et si necdum totus coelestis & tam ignitus, ut Cherubin & Seraphim esse possim: conabor tamen devotioni insistere, & cor meum præparare, ut vel modicam Divini incendii flammam, ex humili sumptione vivifici Sacramenti conquiram.

Quidquid autem mihi deest, Jesu bone, Salvator sanctissime, tu pro me supple benigne ac gratiose, qui omnes ad te dignatus es vocare, dicens: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.*

5. Ego quidem laboro in sudore vultus mei, dolore cordis torqueor, peccatis oneror, tentationibus inquietor, multis malis passionibus implicor & premor: & non est, qui liberet, & salvum faciat, nisi tu Domine Deus salvator meus: cui committo me et omnia mea, ut me custodias,

stodias
nam.

Sute
nomin
sangu
parasti
Præ
meus,
rii tui
tionis

De di.

i. Si

ctitate
crame

Non
minur
ctet C
in cib

Gra

studias, et perducas in vitam æternam.

Suscipe me in laudem & gloriam nominis tui, qui corpus tuum & sanguinem in cibum & potum mihi parasti.

Præsta Domine Deus salutaris meus, ut cum frequentatione mysterii tui crescat meæ salutis, & devotionis affectus.

CAPUT V.

De dignitate Sacramenti, & statu Sacerdotali.

VOX DILECTI.

I. Si haberes Angelicam puritatem, & sancti Joannis Baptistæ sanctitatem: non esses dignus hoc Sacramentum accipere, nec tractare.

Non enim hoc debetur meritis hominum, quod homo consecret & tractet Christi Sacramentum, ut sumat in cibum panem Angelorum.

Grande mysterium, & magna dignitas

gnitas Sacerdotum: quibus datum est, quod Angelis non est concessum.

Soli namque Sacerdotes rite in Ecclesia ordinati, potestatem habent celebrandi, & Corpus Christi consecrandi.

Sacerdos quidem minister est Dei, utens verbo Dei, per iussionem & institutionem Dei: Deus autem ibi principalis est auctor, & invisibilis operator, cui subest omne, quod voluerit, & paret omne, quod iusserit.

2. Plus ergo credere debes Deo omnipotenti in hoc excellentissimo Sacramento, quam proprio sensui, aut alicui signo visibili.

Ideoque cum timore & reverentia ad hoc opus est accedendum.

Attende igitur, & vide, cujus ministerium tibi traditum est per impositionem manus Episcopi.

Ecce, Sacerdos factus es, & ad celebrandum consecratus; vide nunc, ut fideliter & devote in suo tempo-

re

re Deo sacrificium offeras, & teipsum a irreprehensibilem exhibeas.

Non alleviasti onus tuum, sed arctiori jam alligatus es vinculo disciplinae, & ad majorem teneris perfectionem sanctitatis.

Sacerdos omnibus virtutibus debet esse ornatus, & aliis bonae vitae exemplum praebere.

Ejus conversatio non cum popularibus & communibus hominum viis, sed cum Angelis in caelo, aut cum perfectis viris in terra.

3. Sacerdos sacris vestibus indutus Christi vices gerit, ut Deum pro se, & pro omni populo suppliciter & humiliter roget.

Habet ante se & retro Dominicæ crucis signum, ad memorandam jugiter Christi passionem: Ante se crucem in casula portat, ut Christi vestigia diligenter inspiciat, & sequi ferventer studeat.

Post se cruce signatus est, ut ad-
ver-

versa quælibet ab aliis illata, clementer pro Deo toleret.

Ante se crucem gerit, ut propria peccata lugeat: post se, ut aliorum etiam commissa per compassionem defleat, & se medium inter Deum & peccatorem constitutum esse sciat.

Nec ab oratione & oblatione sancta torpescat, donec gratiam & misericordiam impetrare mereatur.

Quando Sacerdos celebrat, Deum honorat; Angelos lætificat; Ecclesiam ædificat; vivos adjuvat; defunctis requiem præstat; & se omnium bonorum participem efficit.

CAPUT VI.

Interrogatio de exercitio ante Communionem.

VOX DISCIPULI.

I. **C**um tuam dignitatem Domine, & meam vilitatem penso, valde contremisco, & in meipso confundor.

¶

Si enim non accedo, vitam fugio :
& si indigne me ingessero, offensam
incurro.

Quid ergo faciam, Deus meus,
auxiliator meus, & consolator in
necessitatibus?

2. Tu doce me viam rectam : pro-
pone breve aliquod exercitium, fa-
crae Communioni congruum.

Utile est enim scire, qualiter sci-
licet devote ac reverenter tibi præ-
parare debeam cor meum, ad reci-
piendum salubriter tuum Sacramen-
tum, seu etiam celebrandum tam
magnum & Divinum sacrificium.

CAPUT VII.

*De discussione propriæ conscientia, &
emendationis proposito.*

VOX DILECTI.

1. Super omnia cum summa humi-
litate cordis & supplici reve-
rentia, cum plena fide & pia inten-
tione honoris Dei ad hoc Sacramen-
tum

tum celebrandum, tractandum, & sumendum, oportet accedere Deum Sacerdotem.

Diligenter examina conscientiam tuam: & pro posse tuo, vera contritione & humili confessione eam munda & clarifica: ita, ut nil grave habeas, aut scias, quod te remordeat, & liberum accessum impediat.

Habeas displicentiam omnium peccatorum tuorum in generali, & pro quotidianis excessibus magis in speciali doleas & gemas.

Et, si tempus patitur, Deo in secreto cordis cunctas confitere passionum tuarum miserias.

2. Ingemisce & dole, quod adhuc ita carnalis sis & mundanus: tam immortificatus a passionibus: tam plenus concupiscentiarum motibus.

Tam incustoditus in sensibus exterioribus: tam sæpe multis vanis phantasiis implicatus:

Tam multum inclinatus ad exteriora: tam negligens ad interiora.

Tam

Tam levis ad risum & dissolutio-
nem: tam durus ad fletum & com-
punctionem:

Tam promptus ad laxiora, & car-
nis commoda: tam segnis ad rigo-
rem & fervorem:

Tam curiosus ad nova audienda,
& pulchra intuenta: tam remissus
ad humilia & vilia amplectenda:

Tam cupidus ad multa habenda:
tam parcus ad dandum: tam tenax
ad retinendum:

Tam inconsideratus in loquendo:
tam incontinens in tacendo.

Tam incompotus in moribus:
tam importunus in actibus:

Tam effusus super cibum: tam fur-
dus ad Dei verbum:

Tam velox ad quietem: tam tar-
dus ad laborem:

Tam vigilans ad fabulas: tam som-
nolentus ad vigiliis sacras:

Tam festinus ad finem: tam va-
gus ad attendendum:

U

Tam

Tam negligens in Horis persolvendis: tam tepidus in celebrando: tam aridus in communicando.

Tam cito distractus: tam raro tibi bene collectus;

Tam subito commotus ad iram: tam facilis ad alterius displicentiam:

Tam pronus ad iudicandum: tam rigidus ad arguendum:

Tam lætus ad prospera: tam debilis in adversis:

Tam sæpe multa bona proponens & modicum ad effectum perducens.

3. His & aliis defectibus tuis cum dolore & magna displicentia proprie infirmitatis confessis ac deploratis, firmum statue propositum, semper emendandi vitam tuam, & in melius proficiendi.

Deinde cum plena resignatione, & integra voluntate offer teipsum in honorem nominis mei, in ara cordis tui holocaustum perpetuum, corpus tuum scilicet & animam mihi fideliter committendo.

Qu-

Quatenus sic digne merearis ad offerendum Deo sacrificium accedere, & Sacramentum Corporis mei salubriter fuscipere.

4. Non est enim oblatio dignior, & satisfactio major pro peccatis diluendis, quam seipsum pure & integre, cum oblatione Corporis Christi in Missa & in communione Deo offerre.

Si fecerit homo, quod in se est, & vere poenituerit: quotiescunque pro venia & gratia ad me accesserit, *Vivo ego, dicit Dominus, qui nolo mortem peccatoris, sed magis ut convertatur & vivat: quoniam peccatorum suorum non recordabor amplius, sed cuncta ipsi indulta erunt.*

CAPUT VIII.

De oblatione Christi in cruce, & propria resignatione.

VOX DILECTI.

Sicut ego meipsum expansis in cruce manibus, & nudo corpo-

re pro peccatis tuis Deo Patri sponte obtuli, ita ut nihil in me remaneret, quin totum in sacrificium Divinae placationis transfiret.

Ita debes & tu temetipsum mihi voluntarie in oblationem puram & sanctam quotidie in Missa cum omnibus viribus & affectibus tuis, quanto intimius vales, offerre.

Quid magis a te requiro, quam ut te studeas mihi ex integro resignare?

Quidquid præter temetipsum das nihil curo: quia non quæro datum tuum, sed te.

2. Sicut non sufficeret tibi omnibus habitis præter me: ita nec mihi placere poterit, quidquid dederis, te non oblato.

Offer te mihi, & da te totum pro Deo, & erit accepta oblatio.

Ecce! ergo me totum obtuli patri pro te; dedi etiam totum Corpus meum & Sanguinem in cibum, ut totus tuus essem, & tu meus permaneres.

Si autem in te ipso steteris, nec

spont-

sponte te ad voluntatem meam obtuleris, non est plena oblatio, nec integra erit inter nos unio.

Ideo omnia opera tua præcedere debet spontanea tui ipsius in manus Dei oblatio, si libertatem consequi vis & gratiam.

Ideo enim tam pauci illuminati, & liberi intus efficiuntur, quia se ipsos ex toto abnegare nesciunt.

Est firma sententia mea: *Nisi quis renuntiaverit omnibus, non potest meus esse discipulus.* Tu ergo si optas meus esse discipulus, offer te ipsum mihi cum omnibus affectibus tuis.

CAPUT IX.

Quod nos & omnia nostra Deo debemus offerre, & pro omnibus orare.

VOX DISCIPULI.

Domine, omnia tua sunt, quæ in cælo sunt, & in terra.

Desidero meipsum tibi in spontaneam

neam oblationem offerre, & tuus perpetuo permanere.

Domine, in simplicitate cordis mei offero meipsum tibi hodie in servum sempiternum, in obsequium, & in sacrificium laudis perpetuæ.

Suscipe me cum hac sancta oblatione tui pretiosi Corporis, quam tibi hodie in præsentia Angelorum, invisibiliter assistentium offero: ut sit pro me & pro cuncto populo tuo in salutem.

2. Domine, offero tibi omnia peccata & delicta mea, quæ commisi coram te, & sanctis Angelis tuis, a die, quo primum peccare potui usque ad diem hanc, super placabili altari tuo: ut tu omnia pariter incendas & comburas igne charitatis tuæ, & deleas universas maculas peccatorum meorum, & conscientiam meam ab omni delicto emundes; & restituas mihi gratiam tuam, quam peccando amisi; omnia mihi

plene indulgendo, & in osculum pacis me misericorditer assumendo.

3. Quid possum agere pro peccatis meis, nisi humiliter ea confitendo & lamentando, & tuam propitiationem incessanter deprecando?

Deprecor te, exaudi me propitius, ubi asto coram te Deus meus.

Omnia peccata mea mihi maxime displicent: nolo ea unquam amplius perpetrare: sed pro eis doleo, & dolebo, quamdiu vixero, paratus poenitentiam agere, & pro posse satisfacere.

Dimitte mihi Deus, dimitte mihi peccata mea, propter nomen sanctum tuum: salva animam meam, quam pretioso Sanguine tuo redemisti.

Ecce committo me misericordiae tuae, resigno me manibus tuis.

Age mecum secundum bonitatem tuam, non secundum meam malitiam & iniquitatem.

U 4

4. Of-

4. Offero etiam tibi omnia bona mea, quamvis valde pauca & imperfecta; ut tu ea emendes & sanctifices; ut ea grata habeas, & accepta tibi facias, & semper ad meliora trahas; nec non ad beatum ac laudabilem finem, me pigrum & inutilem homuncionem perducas.

5. Offero quoque tibi omnia pia desideria devotorum, necessitates parentum, amicorum, fratrum, sororum, omniumque charorum meorum, & eorum, qui mihi vel aliis propter amorem tuum benefecerunt.

Et qui orationes & Missas pro se suisque omnibus dici a me desideraverunt & petierunt: sive in carne adhuc vivant, sive jam seculo defuncti sint:

Ut omnes sibi auxilium gratiæ tuæ, opem consolationis, protectionem a periculis, liberationem a peccatis advenire sentiant, & ut ab omnibus

ibus n
gnificas

6. O
fias pl
ter, qu
tristave
vel ali
intuler

Pro
aliquan
gravav
ctis,
nobis
peccat
nes.

Auf
omner
iram,
quid p
fratern

Mis
ferico
gratia
les ex

nibus

ibus malis erepti, gratias tibi magnificas læti persolvant.

6. Offero etiam tibi preces & hostias placationis, pro illis specialiter, qui me in aliquo læserunt, contristaverunt, aut vituperaverunt, vel aliquod damnum vel gravamen intulerunt:

Pro his quoque omnibus, quos aliquando contristavi, conturbavi, gravavi, & scandalizavi verbis, factis, scienter vel ignoranter: ut nobis omnibus pariter indulgeas peccata nostra & mutuas offensiones.

Aufer Domine a cordibus nostris omnem suspicionem, indignationem, iram, & disceptationem, & quidquid potest charitatem lædere, & fraternam dilectionem minuere.

Miserere, miserere Domine, misericordiam tuam poscentibus, da gratiam indigentibus: & fac nos tales existere, ut simus digni gratia

tua perfrui, & ad vitam proficiamus
æternam. Amen.

CAPUT X.

*Quod sacra Communio de facili non
est relinquenda.*

VOX DILECTI.

I. **F**requenter recurrendum est ad
fontem gratiæ, & Divinæ mi-
sericordiæ, ad fontem bonitatis &
totius puritatis: quatenus a passio-
nibus tuis & vitiis curari valeas,
& contra universas tentationes &
fallacias diaboli fortior atque vigi-
lantior effici merearis.

Inimicus sciens fructum & reme-
dium maximum in sacra Commu-
nitione positum, omni modo & oc-
casione nititur fideles & devotos
quantum prævalet, retrahere & im-
pedire.

2. Cum enim quidam sacre Com-
munioni se aptare disponunt, peiores
sathanæ immisiones patiuntur.

Ipsè

Ipse nequam spiritus (ut in Job scribitur) venit inter filios Dei, ut solita illos nequitia perturbet, aut timidos nimium reddat & perplexos: quatenus affectum eorum minuat, vel fidem impugnando auferat: si forte aut omnino Communionem relinquunt, aut cum tepore accedant.

Sed non est quidquam curandum de versutiis & phantasiis illius, quantumlibet turpibus & horridis; sed cuncta phantasmata in caput ejus sunt retorquenda.

Contemnendus est miser & deridendus; nec propter insultus ejus & commotiones, quas suscitatur, sacra est omittenda Communio.

3. Sæpe etiam impedit nimia sollicitudo pro devotione habenda & anxietas quædam de confessione facienda.

Age secundum consilium sapientum, & depone anxietatem & scrupulum: quia gratiam Dei impedit, & devotionem mentis destruit.

Propter

Propter aliquam parvam tribulationem vel gravitatem sacram nã dimittas Communionem: sed vade citius confiteri, & omnes offensiones aliis libenter indulge.

Si vero tu aliquem offendisti, veniam humiliter precare, & Deus libenter indulget tibi.

4. Quid prodest diu tardare confessionem, aut sacram differre Communionem?

Expurga te cum primis, expulsa velociter venenum, festina accipere remedium, & senties melius, quam si diu distuleris.

Si hodie propter istud dimittis, cras forsitan aliud majus eveniet: & diu posses a Communionem impediri & magis ineptus fieri.

Quanto citius vales, a præsentibus gravitate & inertia te excutias: quia nihil importat diu anxari, diu cum turbatione transire, & ob quotidiana obstacula se a Divinis sequestrare.

Imo
munio
vem to
Prob
soluti
cipiant
adcirco
jorem
tur.

5. H
tem &
qui sac
liter po

Quar
habetur
ritate
ut etia
ratus,
liceret,

Si qu
tatis gr
causa,

Si an
sum ex
in se e

Imo

Imo plurimum nocet, diu Communionem protelare; nam & gravem torporem consuevit inducere.

Proh dolor! quidam tepidi & dissoluti moras confitendi libenter accipiunt, & Communionem sacram idcirco differri cupiunt, ne ad majorem sui custodiam se dare teneantur.

5. Heu, quam modicam charitatem & debilem devotionem habent, qui sacram Communionem tam faciliter postponunt;

Quam felix ille, & Deo acceptus habetur, qui sic vivit, & in tali puritate conscientiam suam custodit, ut etiam omni die communicare paratus, & bene affectatus esset, si ei liceret, & sine nota agere posset.

Si quis interdum abstinet humilitatis gratia, aut legitima impediente causa, laudandus est de reverentia.

Si autem torpor obrepserit, seipsum excitare debet, & facere quod in se est; & Dominus aderit desiderio

rio suo pro bona voluntate, quam specialiter respicit.

6. Cum vero legitime præpeditus est, habebit semper bonam voluntatem & piam intentionem communicandi, & sic non carebit fructu Sacramenti.

Potest enim quilibet devotus omni die & omni hora, ad spirituales Christi Communionem salubriter sine prohibitione accedere: Et tamen certis diebus, & statuto tempore Corpus sui Redemptoris cum affectuosa reverentia sacramentaliter debet suscipere, & magis laudem Dei & honorem præterendere, quam consolationem quærere.

Nam toties mystice communicat, & invisibiliter reficitur, quoties incarnationis Christi mysterium, passionemque devote recolit, & in amore ejus accenditur.

7. Qui aliter se non præparat, nisi instante festo, vel consuetudine

ne compellente, sæpius imparatus erit.

Beatus, qui se Domino in holocaustum offert, quoties celebrat aut communicat.

Non sis in celerando nimis prolixus aut festinus, sed serva bonum communem modum, cum quibus vivis.

Non debes aliis generare molestiam & tædium, sed communem servare viam secundum majorum institutionem: & potius aliorum servare utilitati, quam propriæ devotioni vel affectui.

CAPUT XI.

Quod Corpus Christi & sacra Scriptura maxime sint animæ fidelis necessaria.

VOX DISCIPULI.

O dulcissime Domine Jesu, quanta est dulcedo devotæ animæ, tecum epulantis in convivio tuo: ubi non alius cibus manducandus proponi-

ponitur, nisi tu unicus dilectus ejus
super omnia desideria cordis ejus de-
siderabilis!

Et mihi quidem dulce foret in præ-
sentia tua ex intimo affectu lacrymas
fundere, & cum pia Magdalena pedes
tuos lacrymis irrigare.

Sed ubi est hæc devotio? ubi lacry-
marum sanctarum copiosa effusio?

Certe in conspectu tuo & sancto-
rum Angelorum tuorum totum cor
meum ardere deberet, & ex gaudio
flere.

Habeo enim te in Sacramento præ-
sente, quamvis aliena specie
occultatum.

2. Nam in propria & Divina claritate
te conspicere, oculi mei non possent;
sed neque totus in fulgore majestatis
tuæ sublevarer.

In hoc ergo imbecillitati meæ
fulis, quod te sub Sacramento
scondis.

Habeo

Habeo vere & adoro, quem Angeli adorant in cœlo; sed ego adhuc interim in fide, illi autem in specie & sine velamine.

Me oportet contentum esse in lumine veræ fidei, & in ea ambulare, donec aspiret dies æternæ claritatis, & umbræ figurarum inclinentur.

Cum autem venerit, quod perfectum est, cessabit usus Sacramentorum; quia beati in gloria cœlesti non egent medicamine Sacramentali:

Gaudent enim sine fine in præsentia Dei, facie ad faciem gloriam ejus speculantes; & de claritate in claritatem abyssalis Deitatis transformati, gustant Verbum Dei caro factum, sicut fuit ab initio, & manet in æternum.

3. Memor horum mirabilium, grave mihi fit tædium etiam quodlibet spirituale solatium: quia quamdiu Dominum meum aperte in sua gloria non video, pro nihilo duco om-

ne, quod in mundo conspicio & audio.

Testis es tu mihi Deus, quia nulla res me potest consolari, nulla creatura quietare, nisi tu Deus meus, quem desidero aeternaliter contemplari.

Sed non est hoc possibile, durante me in hac mortalitate.

Ideo oportet, ut me ponam ad magnam patientiam & meipsum in omni desiderio tibi submittam.

Nam & Sancti tui, Domine, qui tecum jam in regno caelorum exultant, in fide & patientia magna, dum viverent, adventum gloriae tuae expectabant. Quod illi crederunt, ego credo: quod illi speraverunt, ego spero: quo illi praevererunt, per gratiam tuam me venturum confido.

Ambulabo interim in fide, exemplis confortatus Sanctorum.

Habeo etiam libros sanctos pro consolatio & vitae speculo; atque super

haec or
pro fir
4.
perma
quibus
miseria
In
tus, c
scilice
Deo
Corpu
& con
dibus
Sin
posse
mae e
nis v
Ha
dua,
sanct
Ur
bens
Chri
Al
doct
hae

hæc omnia sanctissimum Corpus tuum
pro singulari remedio & refugio.

4. Duo namque mihi necessaria
permaxime sentio in hac vita, sine
quibus mihi importabilis foret ista
miserabilis vita.

In carcere corporis hujus deten-
tus, duobus me egere fateor, cibo
scilicet & lumine.

Dedisti itaque mihi infirmo sacrum
Corpus tuum ad refectionem mentis
& corporis: & posuisti lucernam pe-
dibus meis, verbum tuum.

Sine his duobus bene vivere non
possem: nam verbum Dei lux ani-
mæ est; & Sacramentum tuum pa-
nis vitæ.

Hæc possunt etiam dici mensæ
duæ, hinc & inde in gazophylacio
sanctæ Ecclesiæ positæ.

Una mensa est sacri altaris, ha-
bens panem sanctum, id est, Corpus
Christi pretiosum:

Altera est divinæ legis, continens
doctrinam sanctam, erudiens fidem

X 4 rectam,

rectam, & firmiter usque ad interiora velaminis, ubi sunt Sancta sanctorum, perducens.

Gratias tibi Domine Jesu, lux lucis æternæ, pro doctrinæ sacra mentis, quam nobis per servos tuos Prophetas & Apostolos, aliosque Doctores, ministrasti.

5. Gratias tibi Creator ac Redemptor hominum, qui ad declarandam toti mundo charitatem tuam, cenam parasti magnam, in qua non agnus typicum, sed tuum sanctissimum Corpus & Sanguinem proposuisti manducandum: lætificans omnes fideles convivio sacro, & calice inebrians salutari, in quo sunt omnes deliciae paradisi, & epulantur nobiscum Angeli sancti, sed suavitate feliciori.

6. O quam magnum & honorabile est officium Sacerdotum, quibus datum est, Dominum majestatis verbis sacris consecrare, labiis benedicere,

mani-

manibus tenere, ore proprio fume-
re, & cæteris ministrare!

O quam mundæ debent esse ma-
nus illæ, quam purum os, quam
sanctum corpus, quam immacula-
tum cor erit Sacerdotis, ad quem to-
ties ingreditur Auctor puritatis!

Ex ore Sacerdotis nihil nisi fan-
ctum, nihil nisi honestum & utile
procedere debet verbum, qui tam
sæpe Christi accipit Sacramentum.

7. Oculi ejus simplices & pudici,
qui Christi Corpus solent intueri,
Manus puræ, & in coelum eleva-
tæ, quæ Creatorem coeli & terræ
solent contrectare.

Sacerdotibus specialiter in Lege
dicitur, *Sancti estote, quoniam ego
sanctus sum Dominus Deus vester.*

8. Adjuvet nos gratia tua omni-
potens Deus, ut qui officium Sacer-
dotale suscepimus, digne ac devo-
te tibi in omni puritate & conscien-
tia bona famulari valeamus.

Et si non possumus in tanta innocentia vitæ conversari, ut debemus: concede nobis tamen digne flere mela, quæ gessimus; & in spiritu humilitatis, ac bonæ voluntatis proposito tibi ferventius de cætero de fervire.

CAPUT XII.

Quod magna diligentia se debeat Communicaturus Christo præparare.

VOX DILECTI.

1. **E**go sum puritatis amator, dador sanctitatis.

Ego cor purum quæro, et ibi locus requietionis meæ.

Para mihi cœnaculum grande futurum, et faciam apud te Pascha cum discipulis meis.

Si vis, ut veniam ad te: et apud te maneam: expurga vetus fermentum, et munda cordis tui habitaculum.

Exclude totum seculum, & omnem vitiorum tumultum: sede tamquam

quam passer solitarius in tecto, & cogita excessus tuos in amaritudine animæ tuæ.

Omnis namque amans suo dilecto amatori optimum, & pulcherrimum præparat locum, quia in hoc cognoscitur affectus suscipientis dilectum.

2. Scito tamen, te non posse satisfacere huic præparationi ex merito tuæ actionis, etiamsi per integrum annum te præparares, & nihil aliud in mente haberes.

Sed ex sola pietate & gratia mea permitteris ad mensam meam accedere: ac si mendicus ad prandium vocaretur divitis, & ille nihil aliud habeat ad retribuendum beneficiis ejus, nisi se humiliando & ei regratiando.

Fac, quod in te est, & diligenter facito: non ex consuetudine, non ex necessitate, sed cum timore, reverentia, & affectu accipe Corpus dilecti Domini Dei tui, dignantis ad te venire.

Ego sum, qui vocavi, ego iussu fieri; ego supplebo, quod tibi deficit: veni, & suscipe me.

3. Cum gratiam devotionis tribuo, gratias age Deo tuo: non quia dignus es, sed quia tui misertus sum.

Si non habes, sed magis ariditate sentis, insiste orationi, ingemisce & pulsa: nec desistas, donec merearis micam aut guttam gratiæ salutaris accipere.

Tu mei indiges, non ego tui indigeo.

Nec tu me sanctificare venis, sed ego te sanctificare & meliorare venio.

Tu venis, ut ex me sanctificeris & mihi uniaris, ut novam gratiam recipias, & de novo ad emendationem accendaris.

Noli negligere hanc gratiam: semper præpara cum omni diligentia cor tuum, & introduce ad te dilectum tuum.

4. Oportet autem, ut non solum te præpares ad devotionem ante Communionem, sed ut etiam te sollicite conserves in ea post Sacramenti perceptionem. Nec minor custodia post exigitur, quam devota præparatio prius. Nam bona postmodum custodia, optima iterum est præparatio ad majorem gratiam consequendam.

Ex eo quippe valde indispositus quis redditur, si statim fuerit nimis effusus ad exteriora solatia.

Cave a multiloquio, mane in secreto, & fruire Deo tuo: ipsum enim habes, quem totus mundus tibi auferre non potest.

Ego sum, cui te totum dare debes: ita ut jam ultra non in te, sed in me absque omni sollicitudine vivas.

CAPUT XIII.

*Quod toto corde anima devota Christi
unionem in Sacramento affectare
debet.*

VOX DISCIPULI.

Quis mihi det, Domine, ut inveniam te solum, & aperiam tibi totum cor meum, & fruam te, sicut desiderat anima mea: & jam me nemo despiciat, nec ulla creatura me moveat vel respiciat, sed tu solus mihi loquaris, & ego tibi, sicut solet dilectus ad dilectum loqui, & amicus cum amico convivari?

Hoc oro, hoc desidero, ut tibi totus uniar, & cor meum ab omnibus creatis rebus abstraham; magisque per sacram Communionem, ac frequentem celebrationem, cœlestia & æterna sapere discam.

Ah Domine Deus, quando ero tecum totus unitus, & absorptus, meique totaliter oblitus?

Tu

Tu in me, & ego in te; & sic nos pariter in unum manere concede.

2. Vere tu es dilectus meus electus ex millibus, in quo complacuit animæ meæ habitare omnibus diebus vitæ suæ.

Vere tu pacificus meus, in quo pax summa & requies vera, extra quem labor & dolor, & infinita miseria.

Vere tu es Deus absconditus; & consilium tuum non est cum impiis, sed cum humilibus & simplicibus sermo tuus.

O quam suavis est Domine spiritus tuus, qui, ut dulcedinem tuam in filios demonstrares, pane suavissimo, de cælo descendente, illos reficere dignaris.

Vere non est alia natio tam grandis, quæ habeat Deos appropinquantes sibi, sicut tu Deus noster ades universis fidelibus tuis; quibus ob quotidianum solatium, & cor
eri-

erigendum in cœlum, te tribuis d
edendum & fruendum.

3. Quæ est enim alia gens tam
inclÿta, sicut plebs Christiana?

Aut quæ creatura sub cœlo tam
dilecta, ut anima devota, ad quam
ingreditur Deus, ut pascat eam car
ne sua gloriosa?

O ineffabilis gratia! o admirabi
lis dignatio! amor immensus homi
ni singulariter impensus!

Sed quid retribuam Domino pro
gratia ista, pro charitate tam exi
mia?

Non est aliud, quod gratius do
nare queam, quam ut cor meum
Deo meo totaliter tribuam, & inti
me jungam.

Tunc exultabunt omnia interio
ra mea, cum perfecte fuerit unita
Deo anima mea.

Tunc dicet mihi: Si tu vis esse
mecum, ego volo esse tecum. Et
ego respondebo illi: Dignare Domi
ne

ne ma
ter ed
Ho
ut co

De qu

1. C

scond

dor

cram

xima

tium

fund

tuum

sam

Q

ne c

talite

nec

fectu

qui

ne manere mecum, ego volo libenter esse tecum.

Hoc est totum desiderium meum, ut cor meum tibi sit unitum.

CAPUT XIV.

De quorundam devotorum ariditate desiderio ad Corpus Christi.

VOX DISCIPULI.

1. **O** quam magna multitudo dulcedinis tuæ Domine, quam abscondisti timentibus te! Quando recorder devotorum aliquorum, ad Sacramentum tuum Domine, cum maxima devotione & affectu accedentium, tunc sæpius in me ipso confundor & erubesco: quod ad altare tuum, & sacræ Communionis mensam tam tepide & frigide accedo:

Quod ita aridus & sine affectione cordis maneo; quod non sum totaliter accensus coram te Deo meo: nec ita vehementer attractus & affectus, sicut multi devoti fuerunt, qui præ nimio desiderio Communionis,

nis,

nis, & sensibili corporis amore, & fletu se non potuerunt abstinere:

Sed ore cordis & corporis pariter ad te Deum fontem vivum medullitus inhiabant, suam esuriam non valentes aliter temperare, nec satiare, nisi Corpus tuum cum omni iucunditate & spirituali aviditate accepissent.

2. O vera ardens fides eorum, probabile existens argumentum sacræ præsentiae tuæ!

Isti enim veraciter cognoscunt Dominum suum in fractione panis, quorum cor tam valide ardet in eis, de Jesu ambulante cum eis.

Longe est a me sæpe talis affectus & devotio, tam vehementis amor & ardor.

Esto mihi propitius Jesu bone, dulcis & benigne: & concede pauperi mendico tuo, vel interdum modicum de cordiali affectu amoris tui in sacra Communione sentire, ut fides mea magis convalescat; spes
in

in bonitate tua proficiat; & charitas semel perfecte accensa, & cœlesti manna experta, nunquam deficiat.

3. Potens est autem misericordia tua, etiam gratiam desideratam mihi præstare, & in spiritu ardoris, cum dies benèplaciti tui advenerit, me clementissime visitare.

Etenim licet tanto desiderio tam spiritualium devotorum tuorum non ardeo, tamen de gratia tua, illius magis inflammati desiderii desiderium habeo, orans & desiderans, omnium talium fervidorum amatorum tuorum participem me fieri, ac eorum sancto consortio annumerari.

CAPUT XV.

Quod gratia devotionis humilitate & sui ipsius abnegatione acquiritur.

VOX DILECTI.

I. Oportet te devotionis gratiam instanter quærere, desideranter petere, patienter & fiducialiter expectare, gratanter recipere, humili-

militer conservare, studiose cum
operari, ac Deo tempus & modum
supernæ visitationis, donec veniat,
committere.

Humiliare præcipue te debes, cum
parum aut nihil devotionis interius
sentis; sed non dejici, nec inordina-
te contristari.

Dat sæpe Deus in uno brevi mo-
mento, quod longo negavit tempe-
re: dat quandoque in fine, quod in
principio orationis distulit dare.

2. Si semper cito gratia daretur,
& pro voto adesset, non esset infir-
mo homini bene portabile.

Propterea in bona spe, & humili
patientia, expectanda est devotio-
nis gratia. Tibi tamen, & peccatis
tuis imputa, cum non datur
vel etiam occulte tollitur.

Modicum quandoque est, quod gra-
tiam impedit & abscondit; si tamen
modicum, & non potius grande di-
ci debeat, quod tantum bonum pro-
hibet.

Et si hoc ipsum modicum vel grande amoveris, & perfecte vice-
ris, erit, quod petisti.

3. Statim namque, ut te Deo ex toto corde tradideris, nec hoc vel illud pro tuo libitu seu velle quæsieris, sed integre te in ipso posueris, unitum te invenies, & pacatum; quia nil ita bene sapiet & placebit, sicut beneplacitum Divinæ voluntatis.

Quisquis ergo intentionem suam simplici corde sursum ad Deum levaverit, seque ab omni inordinato amore, seu displicentia cujuslibet rei creatæ evacuaverit, aptissimus gratiæ percipiendæ ac dignus devotionis munere erit.

Dat enim Dominus ibi benedictionem suam, ubi vasa vacua invenerit.

Et quanto perfectius infimis quis renuntiat, & magis sibi ipsi per contemptum sui moritur, tanto gratia cele-

celerius venit; copiosius intrat, & altius liberum cor elevat.

4. Tunc videbit, & affluet, & mirabitur, & dilatabitur cor ejus in ipso, quia manus Domini cum eo, & ipse se posuit totaliter in manu ejus usque in seculum. Ecce sic benedicetur homo, qui quærit Deum in toto corde suo, nec in vanum accipit animam suam. Hic in accipiendo sacram Eucharistiam magnam promeretur Divinæ unionis gratiam, quia non respicit ad propriam devotionem, & consolationem, sed ad Dei gloriam & honorem.

CAPUT XVI.

Quod necessitates nostras Christo aperire, & ejus gratiam postulare debemus.

VOX CHRISTI.

1. **O** dulcissime atque amantissime Domine, quem nunc devote desidero suscipere, tu scis infirmitatem

tatem meam, & necessitatem, quam patior; in quantis malis & vitiis jaceo: quam sæpe sum gravatus, tentatus, turbatus, & inquinatus.

Pro remedio ad te venio, pro consolatione & levamine te deprecor.

Ad omnia scientem loquor, cui manifesta sunt omnia interiora mea, & qui solus potes me perfecte consolari, & adjuvare.

Tu scis, quibus bonis indigeo præ omnibus, & quam pauper sum in virtutibus.

2. Ecce, sto ante te pauper & nudus, gratiam postulans, & misericordiam implorans.

Refice esurientem mendicum tuum, accende frigiditatem meam igne amoris tui, illumina cæcitatem meam claritate præsentiae tuæ.

Verte mihi omnia terrena in amaritudinem, omnia gravia & contraria in patientiam; omnia infima & creata in contemptum & oblivionem.

Erige

Erige cor meum ad te in cœlum,
& ne dimittas me vagari super te-
ram.

Tu solus mihi ex hoc jam dulcedo-
cas usque in seculum; quia tu solus
cibus & potus meus, amor meus
& gaudium meum, dulcedo mea
& totum bonum meum.

3. Utinam me totaliter ex tua præ-
sencia accendas, comburas, & in
te transmutes; ut unus tecum effi-
ciar spiritus, per gratiam internæ
unionis, & liquefactionem ardentis
amoris!

Ne patiaris me jejunum & aridum
a te recedere, sed operare mecum
misericorditer, sicut sæpius opere-
tus es cum Sanctis tuis mirabilitè.

Quid mirum, si totus ex te igne-
skerem, & in meipso deficerem; cum
tu sis ignis semper ardens, & nun-
quam deficiens; amor corda purifi-
cans, & intellectum illuminans?

CAPUT XVII.

De ardenti amore, & vehementi affectu suscipiendi Christum.

VOX DISCIPULI.

I. **C**um summa devotione & ardenti amore, cum toto cordis affectu & fervore, desidero te Domine suscipere, quemadmodum multi Sancti, & devotæ personæ, in communicando te desideraverunt, qui tibi maxime in sanctitate vitæ placuerunt, & in ardentissima devotione fuerunt.

O Deus meus, amor æternus, totum bonum meum, felicitas interminabilis, cupio te suscipere cum vehementissimo desiderio, & dignissima reverentia, quam aliquis Sanctorum unquam habuit, & sentire potuit.

2, Et licet indignus sim omnia illa sentimenta devotionis habere, tamen offero tibi totum cordis mei

Y

affe-

affectum, ac si omnia illa gratiffi- 3. E
me inflammata desideria solus habe- excelle
rem.

Sed & quaecumque potest pi-
mens concipere & desiderare, hæc
omnia tibi cum summa veneratione
& intimo fervore præbeo & offero.

Nihil opto mihi reservare, sed mecum a-
& omnia mea tibi sponte & libentia
sime immolare.

Domine Deus meus, creator
meus, & redemptor meus, cum
tali affectu, reverentia, laude & ho-
nore; cum tali gratitudine: digni-
tate, & amore; cum tali fide, spe
& puritate, te affecto hodie suscipere,
pere, sicut te suscepit & desideravit
sanctissima mater tua, gloriosa
virgo Maria, quando Angelo evan-
gelizanti sibi incarnationis myste-
rium, humiliter ac devote respon-
dit: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi
secundum verbum tuum.*

3. Et sicut beatus præcursor tuus
excellentissimus Sanctorum Joannes
Baptista in præsentia tua lætabun-
tus exultavit in gaudio Spiritus
sancti, dum adhuc maternis claude-
retur visceribus: & postmodum cer-
nens inter homines Jesum ambulan-
tem, valde se humilians, devoto
affectu dicebat: *Amicus autem*
sponsi, qui stat, Et audit eum, gau-
dio gaudet propter vocem sponsi: sic
ego magnis & sacris desideriiis opto
inflammari, & tibi ex toto corde me-
ipsum præsentare.

Unde & omnium devotorum cor-
dium jubilationes, ardentis affe-
ctus, mentales excessus, ac super-
naturales illuminationes, & cœli-
as visiones tibi offero & exhibeo,
cum omnibus virtutibus & laudibus
ab omni creatura in cœlo & in ter-
ra celebratis, & celebrandis, pro
me & omnibus mihi in oratione com-
mendatis; quatenus ab omnibus dig-
ne

ne lauderis, & in perpetuum glorificeris.

4. Accipe vota mea Domine Deus meus, & desideria infinitæ laudationis, ac immensæ benedictionis, ac gratiæ tibi, secundum multitudinem ineffabilis magnitudinis tuæ jure debentur.

Hæc tibi reddo, & reddere desidero per singulos dies & momenta temporum; atque ad reddendum tecum tibi gratias & laudes omnes coelestes spiritus, & cunctos fideles tuos, precibus & affectibus invito & exoro.

5. Laudent te universi populi, tribus, & linguæ; & sanctum ac mellifluum nomen tuum cum summa jubilatione, & ardenti devotione magnificent.

Et quicumque reverenter ac devotè altissimum Sacramentum tuum celebrant, & plena fide recipiunt, gratiam & misericordiam apud te

venire mereantur, & pro me peccatore suppliciter exorent.

Cumque optata devotione, ac fruibili unione potiti fuerint. & benedictionis gratia consolati, ac mirifice refecti, de sacra mensa coelesti abscesserint, mei pauperis recordati dignentur.

CAPUT XVIII.

Quod homo non sit curiosus scrutator Sacramenti, sed humilis imitator Christi, subdendo sensum sacræ fidei.

VOX DILECTI.

I. Cavendum est tibi a curiosa & inutili perscrutatione hujus profundissimi Sacramenti, si non vis in dubitationis profundum submergi.

Qui scrutator est majestatis, operietur a gloria. Plus valet Deus operari, quam homo intelligere potest

potest. Tolerabilis, pia & humilis
inquisitio veritatis, parata semper
doceri, & per fanas Patrum senten-
tias studens ambulare.

2. Beata simplicitas, quæ difficil-
es quæstionum relinquit vias, &
plana ac firma pergit semita man-
datorum Dei.

Multi devotionem perdiderunt,
dum altiora scrutari voluerunt.

Fides a te exigitur & sincera vi-
ta; non altitudo intellectus, neque
profunditas mysteriorum Dei.

Si non intelligis, nec capis, quæ
infra te sunt: quomodo comprehen-
des, quæ supra te sunt?

Subdere Deo, & humilia sensum
tuum fidei, & dabitur tibi scientiæ
lumen, prout tibi fuerit utile &
necessarium.

3. Quidam graviter tentantur, de-
fide & Sacramento: sed non est
hor

hoc ipsis imputandum, sed inimico.

Noli curare, noli disputare cum cogitationibus tuis, nec ad immixtas a diabolo dubitationes responde; sed crede verbis Dei, crede sanctis eius & Prophetis, & fugiet a te nequam inimicus.

Sæpe multum prodest, quod talia sustinet Dei servus.

Nam infideles & peccatores non tentat, quos secure jam possidet; fideles autem devotos variis modis tentat & vexat.

4. Perge ergo cum simplici & indubitata fide, & cum supplici reverentia ad Sacramentum accede.

Et quidquid intelligere non valet, Deo omnipotenti secure committe.

Non fallit te Deus; fallitur, qui nec
sibi ipsi nimium credit. rum

Graditur Deus cum simplicibus; Si
revelat se humilibus; dat intel- te a
lectum parvulis; aperit sensum pu- non
ris mentibus, & abscondit gratiam dice

Ratio humana debilis est, & fal-
li potest; fides autem vera falli non
potest.

5. Omnis ratio, & naturalis in-
vestigatio fidem sequi debet, non
præcedere, nec infringere.

Nam fides & amor ibi maxime
præcellunt, & occultis modis in
hoc sanctissimo & superexcellenti-
mo Sacramento operantur.

Deus æternus & immensus, in-
finitæque potentiae facit magna &
inscrutabilia in coelo & in terra.
nec

nec est investigatio mirabilium operum ejus.

Si talia essent opera Dei, ut facile ab humana ratione caperentur, non essent mirabilia nec ineffabilia dicenda.

